

HISTÒRIES QUASI VERÍDIQUES

LA CITA

Des que tinc memòria, cap setembre, cap agost havia faltat a la cita puntual amb la Mare de Déu de Gràcia: tots els darrers divendres d'agost o tots els primers divendres de setembre havia fet tot allò possible i impossible per acudir al camí de l'ermita i ser present al pas de la verge cap al poble. Mai havia faltat degut a una important raó que us explicaré després, però aquest any les coses s'havien posat certament difícils. Una important partida de material que l'empresa en la que treballava havia servit a la zona del sud oest de Nord Amèrica estava defectuosa segons afirmaven els nostres representants en aquella zona. El cap del departament d'exportació de l'empresa en la que treballava com a enginyer de I+D quasi es torna boig quan va rebre la cridada dels sud-oest-nord-americans i com no era el cas retornar tot el material cap ací va menejar-se davant del Consell d'Administració per a que el responsable de la desfeta, és a dir, segons ell, jo, agarrara el primer avió cap a aquella zona del món. El maleït vol eixia el mateix divendres pel matí, unes hores abans de la baixada de la verge. No podia fer res; si no agafava aquell vol segurament hauria de buscar-me una nova feina i... Amb tot el dolor del cor abans d'anar-me'n cap a l'aeroport vaig passar pel termet, vaig entrar a la capelleta i vaig excusar-me davant la moreneta.

- *Ho sent, però em sembla que aquest any faltaré a la cita del divendres.* Li digué quasi plorant.

Vaig encendre un parell de cirets i me n'aní cap a la meua destinació.

He de dir que per a mi sempre ha estat molt important acudir a la cita anual que marca el començament de les festes de setembre. Pot ser des dels tres o quatre anys o potser menys perquè la primera imatge d'eixa festa que guarden els meus records

està boirosament constituïda per ma mare, mon pare i jo assegut al carret, amb el xumet a la boca per a que callara i una mena de barret al cap per a que el sol no m'escalfara massa. Com dic, des d'aquells feliços temps mai no havia faltat a la cita perquè des de la primera vegada un succés extraordinari s'ha anat repetint any rere any. Justament quan la imatge discorre per davant meu i en el mateix i curt instant en el que els meus ulls i els d'ella creuen la mirada la imatge em fa l'ullet. Sí, així com sona, la verge tanca un dels ulls a la vegada que apareix un mínuscul canvi en l'expressió de la seua cara. No sempre tanca el mateix ull ni mostra la mateixa expressió facial ¡què més volguera jo!.

Unes voltes tanca l'ull dret i el seu semblant s'enterboleix uns milisegons; altres anys sóc més afortunat i el que es tanca és l'ull esquerre mentre la faç de la verge s'enllumena una immesurable fracció de temps.

De que aqueix fugaç moment, de que aqueixa efímera comunicació era veritablement important per a mi vaig començar a ser-ne conscient quan comptava amb set o vuit anys. Ans d'eixa edat recorde que el miracle també es produïa, però jo ho veia només amb els ulls físics i no amb els ulls de l'ànima indispensables per a reconèixer l'exacte valor de les coses.

Aquell any la verge va tancar l'ull dret i feu mala cara i jo, que mai li havia buscat les voltes als ullets i carassetes de la verge, vaig comprendre de sobte, que algun greu esdeveniment m'esperava amagat en qualsevol dels dies que conformaven els dotze mesos vinents. I així va ser, encara que no vaig haver d'esperar molt de temps per a conèixer quina era la desgràcia que penjava sobre el meu destí. El primer dia d'escola ho descobrí: Josefineta, Finín li deiem tots,

la xiqueta més gràcil i més bonica i més simpàtica que us puguereu imaginar no aparegué per la classe. Trist, desconsolat i malferit en el més fons de l'ànima vaig fer un enorme esforç i li vaig preguntar al mestre, mai no ho haguera d'haver fet.

- *Don Rafael, ¿sabe usted por qué no ha venido Josefina Albadroll a clase esta mañana?*

- *Porque esta clase está tan llena de burros que más parece una cuadra que una clase y sus padres, que quieren que sea una mujer de provecho, la han llevado a un colegio de pago.* Va respondre Don Rafael deixant-me sec, atabalat i a punt per allistar-me a la Legió.

Així fou com vaig descobrir que els senyals de la Marededéu no eren gens gratuïts, des d'aleshores tots els anys he esperat amb una estranya mescla d'abelliment i neguit el moment cim de l'any.

Assegut al seient de l'avió estava a punt de mirar el rellotge per comprovar si ja hauria eixit la verge de l'ermita quan de sobte em trobí davant d'ella just en el moment en el que la penya acabava de pujar les escales del Termet. Atonit la vaig mirar i ella em torna una rialla i tanca l'ullet esquerre; amb enorme gaubança vaig fer el que no havia gosat mai, li vaig tornar la carassa al temps que em quedava alevat mirant com la comitiva agafava el camí del poble. En eix moment sonà el telèfon mòbil, em cridava el cap del departament de I+D.

- *Ricard, Ricard! On estàs? Per què estic dins d'un avió camí d'Amèrica? No eres tu el que havies d'anar?* La veu del meu superior sonava aterroritzada.

No vaig respondre-li. Guardí l'aparell a la butxaca i torní caminant molt espaiet cap a casa.

JOSÉ VTE. MENEU